

tænkningens Nr. 103 opfordrer mig til at anmode Landinspektørerne om at tage noget kraftigere fat paa Berigtigelsen af Udstykningsforretningerne paa Slagelse—Værlev-Banen, er det en Opfordring, jeg vil efterkomme. Jeg kan for saa vidt give den ærede Ordfører Ret i, at de Grunde, der anføres til Forsinkelsen, aldeles ikke ere overbevisende; der kan nok være nogen Anledning til at fremskynde Arbejdet, idet det jo er en Ulempe for de interesserede, at disse Sager ikke blive afgjorte. — Med Hensyn til Nr. 105: Posthuset i Aarhus, har man, som nævnt af den ærede Ordfører, stillet sig overordentlig velvillig over for mig. Man har ikke blot taget Hensyn til de daarlige Posthusforhold i Aarhus, men ogsaa til, at der kun var 8 Dage til at tage Bestemmelse om denne Sag, saa at det hele ikke kunde gaa i Orden, hvis Finansudvalget ikke gav mig Bemyndigelse til at afslutte Købet med den paagældende Ejer under forventet Finanslovs Vedtagelse. Jeg er det ærede Finansudvalg taknemlig for denne Imødekommen og haaber, ligesom den ærede Ordfører, at man maa faa et godt Posthus, hvortil man haardt trænger, og som tillige er heldigt beliggende. Thi derom findes der jo ingen Meningsforskel i Aarhus, at det bliver en god Plads, Posthuset kommer til at ligge paa. Over for det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (J. Hage) kan jeg paa den fraværende Finansministers Vegne udtale, at naar den kommunale Garanti kun findes udtrykt i den Obligation, i hvilken man stifter Laanet hos Statskassen, kan Garantien ikke komme til at strække sig ud over det Tidspunkt, hvor en saadan Obligation gælder; naar den er gaaet ud af Verden ved Laanets Tilbagebetaling, vil ogsaa Garantien være falden bort. Det er i alt Fald den Opfattelse, som den fraværende Finansminister deler, selv om der i et eller andet Tilfælde maatte være gaaet frem efter en anden Regel. Hvad dernæst Spørgsmaalet om, hvorvidt Havnens Indtægt forlods maa anvendes til Vedligeholdelse eller forlods skal benyttes til at afbetale Laanet til Staten, kan jeg ikke udtale mig ganske i Almindelighed, eftersom det kommer an paa, hvad der i denne Henseende er udtalt i den Obligation, der ligger til Grund for Laanet. Jeg kan kun sige, at i alle de Tilfælde — og det er ikke faa — der alene i de sidste 6—7 Maaneder have foreligget for Indenrigsministeriet om Tilladelse for Havne til, uanset hvilket Udtryk der maatte være brugt i Dokumenterne, at anvende forlods af Havnens Ind-

tægter til dens fornødne Vedligeholdelse, ere slige Andragender, efter at være henvisede til Finansministeren, altid blevne besvarede bekræftende. Hvis det derimod i Dokumenterne staar positivt udtalt, at Statskassen skal gaa forud, kan jeg ikke udtale noget paa Finansministerens Vegne; men i de Tilfælde, hvor der enten har været en mindre bestemt Udtalelse i saa Henseende eller nogen Uklarhed om, hvorvidt man først kunde anvende Havnens Indtægter til Vedligeholdelsen og saa bagefter betale Staten, kan jeg sige til det ærede Medlem, at disse Sager altid ere blevne afgjorte i Overensstemmelse med Andragerens Ønske. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem er tilfreds dermed. I øvrigt kan jeg indskrænke mig til at takke for Behandlingen af mit Budget.

Finansministeren (Hørring): Som Finansminister har jeg paa mit Budget et Samraad, Betænkningen § 4, angaaende Lynæs Havn. Spørgsmaalet er, hvorledes man skal stille sig med Hensyn til Forpligtelser, som Lynæs Havn har til at betale Renter og Afdrag af et Laan. Dette Forhold vil blive afgjort i Henhold til, hvad der er fastslaaet angaaende de Laanbetingelser, der have været gældende for Havnelaan i det hele taget siden 1878—79. Min ærede Kollega, Indenrigsministeren, har allerede talt om dette Spørgsmaal. Jeg skal dog tillade mig at udtale mig noget nærmere og nærmere præcisere, hvad det er, man nu agter at fastslaa i Fremtiden. Disse Laanbetingelser, der findes i Rigsdagstidende 1878—79 Tillæg A., Sp. 1927, brugte det Udtryk, at den Udgift, der er fornøden til Forrentning og Tilbagebetaling af Laanet, skal gaa forlods af Havnens Indtægter. Det er, som min ærede Kollega omtalte, blevet forstaaet paa forskellig Maade. Imidlertid er man nu gaaet over til at fastslaa den Bestemmelse — i saa Henseende har jeg faaet Samtykke gennem Forhandlinger med det ærede Finansudvalg og betragter ogsaa Samtykket som fastslaaet ved Vedtagelsen af Nr. 3 i Tillægsbevillingsloven — at det skal forstaaes saaledes, at de nødvendige Udgifter til Havnens Vedligeholdelse skulle gaa forud for Afdragene paa Gælden til Statskassen. Det er i og for sig ogsaa den rimeligste Forstaaelse. Naar man ifølge en Obligation har Havnens Indtægter at holde sig til, saa er det klart, at Staten er interesseret i, at Havnen bliver opretholdt, thi hvis Havnen gaar til Grunde, svinde ogsaa Indtægterne bort, saa at vi i Virkeligheden